

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 29 грудня 1983 року

№ 155 (3350).

Ціна 2 коп.

Спеціальність токаря Віктор Осадний здобув у Кіровоградському МПТУ № 8. Прийшов працювати в ремонтну майстерню колгоспу імені Петровського. Після служби в армії хлопець знову став за верстат у рідному господарстві.

Своєю старанністю, наполегливістю, сумлінністю, професійною майстерністю комсомолец здобув авторитет серед механізаторів. Нині роботи у Віктора вистачає: йде підготовка сільськогосподарської техніки до весни.

Текст і фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Кіровоградський район.

АКСІОМА, ТА НЕ ДЛЯ ВСІХ

Розповідь про деякі порушення трудової дисципліни, виявлені комсомольськими дозорцями в Бобринці

Трудова дисципліна. Навряд чи варто сьогодні доводити, що вона на виробництві має неабияке значення. Не варто, бо знають про це добре всі. І знають насамперед ті, для кого вона стала життєвою необхідністю, хто завдячує їй своїми успіхами в роботі. Але і лідарі, прогульники, п'яниці також знають. Однак знати — одне, а дотримуватись дисципліни як належить — інше... Втім, не будемо відвертати увагу читача фразами, що вже давно стали незаперечними істинами. Будемо говорити про діло.

У різноробочого районного комуністичного господарства комсомольця Сергія Білоуса стопроцентне алібі.

— Лікарняний у мене, — самовпевнено одказав, зробивши черговий ковток пива.

Дивимось діагноз: гостре респіраторне захворювання. Виходить, простуду лікує холодним пивом у кафе.

Райунівермаг. Відмовилась говорити з нами Наталя Писаренко з Кіровоградського кулінарного училища. Потім на запитання стала відповідати запитаннями. Врешті з'ясувало-

ся, що лікарняний у неї — прострочений. Отже, прогул занят.

Зате Олександр Мех читко, як по-писаному, розповів, що ніде на працює, а п'є за гроші дружини. На наші здивовані погляди (бо справді несподівана відповідь) самовдоволено кинув: — Так, так, утриманець...

Болісно було дивитись на Олександра, який у свої 25 років думає лише про горілку, забуває про свої подорожні і батьківські обов'язки...

Робочий день у розпалі. Та, мабуть, найменше це хвилювало тваринника радгоспу імені Свердлова Олександра Корута. Що йому до тих корів, яким він повинен роздати корми? Приїхав у Бобринець з метою добряче випити. Ми подумали, що мети хлопець досягнув, адже ледве на ногах тримається. Але помилились: Олександр став у чергу за пивом з останніми 85 копійками, які у нього залишились.

Розмовляти з Олександром довелося у райвідділі внутрішніх справ. Хлопець розказав досить типову для подібних ситуацій історію: дружина покинула, гроші тепер потрібні тільки для того, аби випити, бо у житті розчарувався.

Думається, секретареві комсомольської організації радгоспу імені Свердлова (його прізвища Олександр так і не пригадав), усім спілчанам господарства є над чим замислитись. І не тільки їм, а й правлінню радгоспу.

Заготівельник м'яса із заготконтори райспоживспілки Валентин Козлов у день нашого рейду пробував себе у ролі наставника — «вчив» практиканта, учня Кіровоградського кооперативного училища комсомольця Олександра Леуса, пити пиво. За годину до закінчення робочого дня. Хоча вони нам сказали: твердо: робочий день у нас закінчився о шістнадцятій... Пізніше, зателефонував-

ши в заготконтору, ми знали правду — о 17-й. Так ось орієнтують практикантів «досвідчених». Орієнтують не в той бік...

А членові ВЛКСМ другокурснику СПТУ № 2 Сергієві Давидозькому і наставника не потрібно. Він уже сам знає, що йому робити, коли стипендія у кишені: заглянути у кафе. Хіба йому пече те, що він уже кинув тіль на колектив, винісши своє прізвище на вітрину районного штабу «Комсомольського прожентора» під заголовком «Ганьба п'яницям!». Видно, не зробив хлопець висновків, не зробили їх, певно, і в училищі...

Ось далеко не всі результати наших двогодинних мандрів вулицями Бобринця. Але й цього достатньо. У відповідях керівників зазначених вище господарств, установ і організацій хотілось би прочитати не тільки про те, яких буде вжито заходів до порушників, а й про спеціальний план профілактичних заходів по запобіганню порушенням дисципліни у трудових колективах і навчальних закладах.

Рейдова бригада «Молодого комуніста»: В. ЗАГОРОДНІЙ, інспектор карного розшуку райвідділу внутрішніх справ; Л. АРМАШОВ, член районного штабу «Комсомольського прожентора»; О. НЕГАРА, член бюро РК ЛКСМУ; А. БЕЗТАКА, спецкор «Молодого комуніста». м. Бобринець.

ТУТ НАРОДЖУЮТЬСЯ ДИНАСТІЇ

Урок починається через кілька хвилин. А поки що в математичному кабінеті, на вікнах якого багато квітів, а за крайніми партами епідіаскон, інші навчальні прилади — я розмовляю з групою учнів, майбутніми механізаторами.

— Хто їх установив? — запитує хлопчик.

— А хто ж інше, самі, — каже Євген Поліщук. — Бо ж нам і служити.

Стінна газета «Архімед» розповідає про досягнення сучасної математичної науки, її історію, подає цікаві задачі. Її оформили під керівництвом викладача Г. Ф. Дученка теж майбутні механізатори.

Опиківське СПТУ-7, що в Маловисківському районі, створено 1959 року. За цей час тут підготовлено банзюкосьом тисяч механізаторських кадрів.

Два десятки років тому прийшов сюди неспішливим юнаком М. С. Журак. Старанно вивчав тракторну справу. Знання добрі стали в пригоді, коли його кологосп отримав потужного К-700. Миколі Семеновичу і довірили машину. Нині він один з кращих трудівників кол-

госпу «Победа» Маловисківського району. Поліщука професію батька і сини. Старший, Микола, відслуживши у лавах Радянської Армії, повернувшись в рідне село і сім за кермо трактора. А молодші, Сашко і Володя, сьогодні здобувають спеціальність у училищі.

— Таких трудових династій у нас чимало, — розповідає старший майстер В. М. Калменко. — Бо живе в людях одвічна любов до землі. І перші, хто її прищеплює, — батьки.

Кращі риси характеру батьків прагнуть успадкувати діти. Майстер виробничого навчання В. М. Іванов в училищі з дня його заснування. Ветеран війни і праці заслужив авторитет і повагу в колективі. Доброту, щедрість його серця перейняли і ді-

ти. Старший син Віктор закінчив училище, потім технікум і нині, як і батько, ділиться знаннями із вихованими випускниками школи. Інакше склалась доля в молодшого, Андрія. Він вирішив працювати у колгоспі. Але також механізатором.

З чого починається мрія про майбутню професію? Мабуть, із захоплення. Сергій Феськов — першокласник. Минулого літа старший брат Юрій возив до траншей сідос.

— Дай і я спробую поводити трактор, — попросив брата Сергій.

Повести справу машину не так уже й важко, а ось відремонтувати, виявити причини, які її зупинили, складніше. Та труднощі спрощуються, коли у тебе є знання, коли в тебе багата фантазія. У цьому Сергій переконався, допомагаючи братові. Так у праці прийнявся до душі професія механізатора.

У гурті дівчат — Віра Олексіївна. Родом вона з Новоукраїнського району. Приїхав одного разу викладач з училища в школу, побесідував з учнями, розповів про навчальний заклад, важливість професії механізатора на селі.

— Я не помітила, що прийшла сюди навчатись, — зізнається Віра. — Весело, дружно живемо.

Сьогодні вони — учні, завтра будуть хліборобами, господарями землі.

В. ВАКУЛИЧ.

Маловисківський район.

А СЬОГОДНІ ЗВОДЯТЬ ДИТСАДОК

З піднесенням зустрічає новорічне свято комсомольсько-молодіжна бригада штукатурів-малюків Петра Базарка Побузького БУ-6: річне завдання виконано на 120

процентів. При денній нормі 33 квадратних метрів члени колективу (у бригаді Петро Лазарка — одні дівчата) обробляли в середньому 35—36. Здавши недавно два 60-квартирні будинки, нині колектив з успіхом зводить у місті Гайвороні дитсадок на 280 місць.

КМК — щоквартальний переможець трудового суперництва будівельників району. Висока відповідальність за доручену справу, наполегливість, взаєморозуміння, а головне — міцна трудова дисципліна забезпечили дівчатам звання кращої комсомольської — молодіжної бригади будівельників в області наприкінці серпця цього року п'ятиріччя. Кращими з кращих є комсомолки Зоя Івашенко та Ольга Луканюк.

В. СМАЖЕНКО.

Голованівський район.

ЗАВДАННЯ ПЕРЕВИКОНАНО

У Знам'янському гранітному кар'єрі комсомольська організація порівняно невелика: 19 спілчан. Але панує тут дух справжнього трудового суперництва. Застрілювачем соціалістичного змагання по праву вважається комсомольсько-молодіжний екіпаж екскаватора Е-2503 у складі машиніста Івана М'яковського та його помічника молодого комуніста Петра Евдокименка.

Петро успішно поєднує роботу на екскаваторі із

громадською діяльністю: вже другий рік підряд комсомольці гранкар'єру виявляють йому високе довіря, обираючи своїм ватажком.

Новий рік Петро та Іван зустрічають з піднесеним настроєм: річне зобов'язання вибрати 45300 кубічних метрів гірничої маси перевиконано на 30 процентів.

А. МИЦИК,
інструктор міському ЛКСМ України.
м. Знам'янка.

«ІСТОРІЯ ОДИНХ ЗБОРІВ»

У критичному матеріалі під такою назвою («Молодий комуніст» за 24 вересня цього року) йшлося про порушення статутних вимог під час проведення зборів у комсомольській групі МТФ № 3 колгоспу «Дружба».

Як повідомив перший секретар Компаніївського райкому комсомолу В. Нарівний, виступ газети було обговорено на засіданні комітету комсомолу колгоспу та бюро райкому комсомолу (протокол № 22).

Завідуючий відділом комсомольських організацій райкому ЛКСМУ Л. Павленко та секретареві комсомольської організації Н. Сало вказано на недоліки в роботі.

Відповідальним за хід звітно-виборної кампанії був призначений другий секретар райкому В. Білобровенко. Факти порушень статутних вимог не повторювались.

Я довго йшов слідами свого героя. Іздив. Працював у архівах. Зустрічався з однополчанами. Віднайшов рідних, друзів і товаришів по роботі. По суті, саме вони і склали біографічну хроніку Олексія Андрійовича Павловського — капітана, командира стрілецького батальйону, Героя Радянського Союзу. З кожним новим фактом у мене розгорався потяг до подальших пошуків. Знав спочатку лише єдиний факт: восени 1943 року, під час форсування Дніпра на території нинішньої Кіровоградської області, гітлерівці жорстоко спалили захисників безмісної висоти на чолі з капітаном Павловським. Про це я дізнався, працюючи над картою Героїв Радянського Союзу — уродженця Кіровоградщини в Головному управлінні кадрів Міністерства оборони СРСР.

У Центральному архіві Міністерства оборони СРСР мені люб'язно наділи можливість погортати фонди 10-ї гвардійської повітряно-десантної дивізії, до складу якої входив батальйон капітана Павловського.

С УХІ РЯДКИ нагородного. З протокольною точністю відтворюють воїни бій за оволодіння стратегічно важливою висотою 177,0.

Щось дуже знайоме майнуло у цифрах, і я пригадав, що колись писав уже про неї, тільки писав як про «висоту розвідників». Так називали звичайну круту гору західніше села Куцеволівки Онуфріївського району воїни 110-ї гвардійської стрілецької дивізії гвардійського полковника Огородова. У боях за висоту під Куцеволівкою 20 воїнів удостоєні звання Героїв Радянського Союзу.

Серед героїв — 7 розвідників 106-ї гвардійської окремої розвідувальної роти гвардії старшого лейтенанта Чусова, котрі протя-

гом доби утримували висоту 177,0. Виявляється, розвідників, батарейців взводу 45-міліметрових гармат 307-го гвардійського стрілецького полку, розвідників 247-го гвардійського артилерійського полку, воїнів окремої роти зв'язу намагались виручити десантники.

рватися до південної частини Куцеволівки. 110-а гвардійська стрілецька дивізія протягом кількох днів відбивала шалені атаки ворога на висоті 177,0 і 158,4. Гітлерівці захопили висоту 177,0.

Із спогадів Арунжиди Павловського: Олексій з відзнакою за-

пішов на фронт. Після перепідготовки в запасному авіаційному полку його зарахували льотчиком-винишувачем до бойової ескадрильї. Пілота рону чекав цього дня Олексій Павловський.

Влітку 1943 року Олексій брав участь у Курській битві. В одному з жарких боїв пара «яструбів»

матинків і п'ятдесят танків. Батальйон опинився в оточенні, але гранатами і багнетами пробив собі вихід з кільця і зумів зачепитися за сусідню висоту. Знову посунули танки. Палають сім «пантер» і п'ять «тигрів». А бій не вгавас. Від вибухів беззахисно здригається під ногами земля.

іх, він і розповів командуванню про останні героїчні дні побратимів.

Вранці 8 жовтня 1943 року есесівці облили стіни дерев'яного сараю газом і підпалили...

«У зв'язку з 20-ю річницею з дня Перемоги над фашистською Німеччиною і з метою увічнення пам'яті Героїв Радянського Союзу тов. Павловського, який загинув у боях за Радянську Батьківщину, винесений комітет міської Ради депутатів трудящих вирішив шось, що іде від хлібозаводу № 1 до заводу «Амурсталь» іменувати «Шось імені Героя Радянського Союзу Олексія Андрійовича Павловського».

На приміщенні ливарного цеху заводу «Амурсталь» встановлено меморіальну дошку з написом на ній: «У цьому цеху працював Герой Радянського Союзу Олексій Андрійович Павловський. Загинув у боях за Радянську Батьківщину 8 жовтня 1943 року».

У боях за визволення села Куцеволівки Онуфріївського району Кіровоградської області, зокрема під час форсування Дніпра, героїською смертю полягло 1500 воїнів — представників багатьох національностей СРСР. Серед них — Герой Радянського Союзу білорус Кузьма Гриб, башкир Олексій Рутчин, росіянин Павло Кузуб (на висоті 177,0 він закрив своїм тілом амбразуру ворожого дота). Сьогодні до цього списку слід додати імена росіян Олексія Павловського, Олександра та Якова Калашникових, грузина Володимира Губеладзе, українця Миколи Худяка, чия місце загибелі встановлено в процесі пошуку матеріалів про вогненного капітана Павловського.

В. ЧАБАНЕНКО.
м. Кіровоград.

ДО 40-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

ВОГНЕННИЙ КАПІТАН

«Угруповання ворога і характер його оборони були незрозумілими нам. Ми знали, що в районі Успенки і Дерівки розташовані піхотні частини ворога, а в районі Куцеволівки, Мишурино Рогу — вогняно перша навалерійська дивізія СС, що напроти 7-ї гвардійської армії — нашої сусіда зліва — діють дві-три піхотні дивізії і танки 6-ї чи 9-ї танкової дивізії. Виявити угруповання німців за Дніпром шляхом взяття в полон «язиків» не вдалось, а в день 27 вересня відправити розвідку за ріку було неможливо».

І далі: «10-а гвардійська повітряно-десантна дивізія 82-го стрілецького корпусу без дивізійної артилерії, введена в бій у напрямі Ганнівки, висоту 177,0, протягом дня безперервно бомбардувалась і контратакувалась противником з Ганнівки».

Заграв Герой Радянського Союзу Шарохін, колишній командуючий 37-ю армією:

«Ворог намагався відіштовхнути нашу частину і провиритися до Дніпра, здійснюючи контратаки силою близько полку піхоти з 20—25 танками в напрямі Дерівки. Спинувати. 7—8 жовтня йому вдалось ви-

кочити навічання в аероклубі. Був парашутистом, що згодом стало йому в пригоді на фронті. Але професійним льотчиком чоловік не став: його направили працювати у Владивосток на Дальзавод на посаду заступника начальника ливарного цеху. Потім став начальником цеху. За час роботи в цеху проявив себе здібним організатором, його цех був у числі передових, його фотографія не знімалась з дошки пошани».

Олексій дуже любив громадську роботу. На Дальзаводі він був громадським редактором багатотиражки, обирався членом Владивостоцького мисловому КІРС. У День авіації ми з ним їздили на аеродром, і він завжди з хорошою задрістю поглядав на льотчиків, душа його рвалася у небо».

Я добре пам'ятаю той день, коли почалася війна. Він відразу вирушив до військомату. Його спочатку не взяли: такі спеціалісти кінце потрібні були в тилу. Та Олексій сказав мені, що доб'ється відправки на фронт, що «соромно здоров'я і сильній людині відсилюватися у тилу, коли летить кров мільйонів людей».

Через кілька місяців він

капітана Олексія Павловського і майора Василя Петрова зіткнулась у повітрі з дев'ятьма «мессерами».

З листа Олексія Павловського до дружини:

«Бій був коротким. Ми зробили все, що могли. Коли в Петрова січнулись боєприпаси, він вирішив іти на таран. Таран був смертельним — життя друга дорого обійшлося ворогові. Я, розстрілявши останні патрони, збільшив рахунок ще на одиницю. Коли ж мій літак вийшов з ладу, я скористався парашутом. «Мессери» крутилися біля мене, і одні прошили чергою з кулемета».

Потім госпіталь. Часткова втрата зору.

«Завтра комісія скаже, буду я знову літати чи воювати на землі. Дуже хочеться, звичайно, літати. Хоча кожен мати ворога у повітрі чи на землі чи не все одно?»

Лист датований 8 червня 1943 року, а в безсмертний капітан увійшов 8 жовтня того ж року.

Р АПТОВОЮ нічною атакою з флангів батальйон капітана Павловського змусив гітлерівців покинути висоту. Але на ранок німці кинули на сміливі три роти авто-

До вечора бійці Павловського спалили ще три «пантери» і двох «тигрів», знищили роту фашистів. Обмалю боєприпасів. Багато вбитих і поранилих. Німці, прорвавши оборону лівого сусіда, знову відірвали батальйон від полку. На висоті зоставалось вісімнадцятеро.

«До тьми капітан дійшов у хвілі.

«Невже полон?» — жаром прокотилась думка.

— Ми — в пастці, товаришу капітан, — підтвердив його думки ординарць Михайло Рокитин. — Зачинені наглухо. І жодної щілини. Вас контузило. У кожного з нас — по одній — дві рани».

Відчинились двері. Павловського повели на допит. Гестапівського майора цинавило, на яких ділянках і коли форсувати-муть Дніпро, де командирний пункт, де вогневі позиції артилерії, де розміщені батальйонні полки.

Піхотинці витримали людські катування, але військової таємниці ворогові не видавали. Вони ледве тримались на ногах. До хліба бійців затилювали волоком.

Уночі, пробивши дірку в солом'яній покрівлі, втік поранений у голову Михайло Рокитин. Ординарць капітана дістався до сво-

СВІДЧИТЬ ІСТОРІЯ

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ТОМАСА МАННА

У 1953 році, в один із найтривожніших періодів «холодної війни» всесвітньо відомий німецький письменник Томас Манн написав такі рядки:

«...Мені соромно за малодушну і безоглядну залежність Європи від Америки, таку ж дивну й суперечливу, як поєднання в Америці глибокого схилання перед історичним достоїнством нашого континенту, випробуваннями, що випали на його долю, зі схильністю розглядати Європу як економічну колонію, воєнний базис, плацдарм у майбутньому «хрестовому поході» проти Росії; хоча Європа і є древньою, цікавою для мандрівника частиною світу, перед повним її зруйнуванням не зупиняться, якщо мова піде про світове панування».

Безумовне включення Західної Європи в американську систему оборони я не вважаю справою мудрою, корисною для збереження миру».

Через три десятиліття після цього застереження президент США Рональд Рейган вибрав Західну Європу як майданчик для розширення ядерних ракет, з допомогою яких він хоче здійснити «хрестовий похід» проти комунізму.

(АПН).

З ТЕЛЕ-
ТАЙНОЇ
СТРІЧКИ
ТАРС

Змагаються молоді

БЕРЛІН. Вагомий вклад у розвиток народного госпо-

«ВИЧЕРПНЕ» ПОЯСНЕННЯ

Під таким заголовком газета «Вашингтон пост» опублікувала фейлетон Річарда Кохена. Агентство преси Новини пропонує його увазі читачів із деякими скороченнями.

Шановний пане чи пані! (потрібне підкреслити).

Президент попросив мене відповісти на запитання щодо вторгнення американських військ на Гренаду. З цього приводу нині ставиться багато запитань, і уряд вважає за можливе відповісти на них.

Передусім нашою головною турботою було питання про заручників, хоча ми не мали в розпорядженні ніяких переконливих фактів, що життя американців на Гренаді загрожує небезпекою, однак усе одно вирішили діяти.

Кожному ясно, що якби Гренада запідозрила щось про наше майбутнє вторгнення, вона б неодмінно захопила американських заручників. Але хоча наша операція й мала на меті запобігти їй захопленню, все ж після вивідки морських піхотинців вірогідність такого не відпала. Вибачте, що це звучить не зовсім зрозумі-

міло, та вам зараз стане ясно, чому ж ми все-таки вирішили діяти.

На Гренаді вчилися близько шестисот американських студентів-медиків. Їх життя загрозувала небезпека. Правда, ні самі студенти, ні їхні батьки, ні професори цієї небезпеки не бачили. А Гренада гарантувала студентам недоторканість. Все це правда. Але суть справи все одно не міняється.

Говорячи без натяків, наш уряд розуміє, що вторгнення — серйозне порушення статуту Організації американських держав. Так, так, це той самий статут, який президент Рейган увесь час цитує, коли намагається приписати Нікарагуа намагаючись повалити нинішній режим у Сальвадорі. Але ми, милістю божою велика держава, завжди притримувалися принципу: чого не можна іншим, можна нам.

Ми, в уряді, добре зна-

ємо про критику на свою адресу. Нам кажуть: якби на Гренаді до влади прийшов уряд, що нас влаштував, як наприклад, у випадку з Чилі після повалення президента Сальвадора Альенде, ми ніколи не вдалися б до вторгнення. На цю критику ми відповімо з розумінням досадою, обуренням (потрібне підкреслити) і пояснюємо: наше ставлення до уряду Гренади було ворожим уже з найперших днів його існування.

Ми сподіваємося, що цей лист дасть вичерпні відповіді на всі ваші запитання.

І щоб заспокоїти вас остаточно, ми радимо вам виключити телевізор і не читати газет. Нові факти можуть увести вас у ще більшу оману, а ми щиро віримо, що вам нема ніякої необхідності знати більше, ніж знає наш президент.

Ваш уряд.

ФРН. Цей міні-автомобіль сконструйований фірмою «Клаус Арндт» (поблизу Гамбурга). На сто кілометрів шляху автомобіль витрачає три літри бензину. Мінімальні витрати пального при пануючій енергетичній кризі — важлива перевага винаходу, про який розповів західнонімецький журнал «Снала».

Фотохроніла ТАРС.

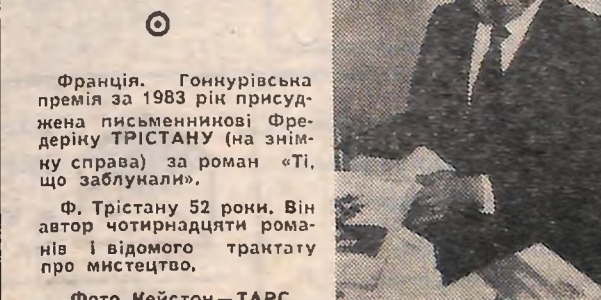
«Будинок на намені» (фото справа) вважається перлиною архітектури Йеменської Арабської Республіки. Зведена поблизу столиці країни велична споруда — свідчення високого мистецтва древніх зодчих.

Фото АДН—ТАРС.

Нам не страшний цей звір.

Фото Камера прес — ТАРС.

Франція. Гонимі премія за 1983 рік присуджена письменникові Фредеріку ТРІСТАНУ (на знімку справа) за роман «Ті, що забували».

Ф. Трістану 52 роки. Він автор чотирнадцяти романів і відомого трактату про мистецтво.

Фото Кейстон—ТАРС.

дуктивності праці, економію енергії, сировини і матеріалів.

Дні економії

СОФІЯ. Тут оголошено результати чотирьох молодіжних днів економії матеріалів, сировини, палива та енергії. Вони були організовані з ініціативи Організації молодіжних комсомолу і комсомолу по ефективному викорис-

станню енергетичних і сировинних ресурсів при раді міністрів НРБ.

У дні економії взяли участь 860 тисяч молодих робітників і спеціалістів. Молодіжні бригади виробили із заощаджених матеріалів продукції на суму 10 млн. левів. Члени молодіжних трудових колективів зібрали і здали на приймальні пункти близько 13 тис. металолому і мануальних

(ТАРС).

ПОШУКИ,
ГІПОТЕЗИ, ВІДКРИТТЯ

«ЗАГУБЛЕНИЙ СВІТ» НАШОЇ ПЛАНЕТИ

Багатьом читачам з дитинства знайомий чудовий і таємничий «Загублений світ» Конан-Дойля. Однак мало кому відомо, що в цьому творі не все вигадано письменником. Фантастичні образи мешканців цього «світу», та події роману розгортаються в досить реальному районі Землі. Це гірський масив Ла-Небліна, розташований в самому серці латиноамериканської сільви, на кордоні Венесуели з Бразилією. Відкритий він у двадцятих роках нашого століття, коли тут зазнав аварії невеликий літак, і пілот здійснив вимушену посадку.

І сьогодні Ла-Небліна — один із самих загадкових куточків Земної кулі. Його нерідко справді називають «загубленим світом».

І ось тепер саме сюди направляється комплексна експедиція, що підготовлена рядом наукових організацій та інститутів Венесуели. Сто двадцять учених більше року будуть «обживати» скелі, каньйони, непрохідні чагарники.

Керівник експедиції — відомий венесуельський дослідник Чарльз Брюер Кар'яс розповів у інтерв'ю, що Ла-Небліна — це свого роду острів, оскільки далекою минулого нашої планети, на якому збереглися рослини і тваринні види, які вже давно щезли в ході еволюції. Складне плато, що складається з граніту й піску й нагадує місячні нагір'я, величезне. Воно має 80 кілометрів у довжину і 40 у ширину. Але на ньому існують свої кліматичні умови, котрі немало вплинули на своєрідність його флори і фауни. За оцінкою Кар'яса до 70 процентів рослинних і тваринних видів Ла-Небліни не зустрічається в жодному іншому районі Землі. Це пояснюється, з-поміж інших факторів, підвищеною сонячною радіацією, різким перепадом денних і нічних температур, своєрідністю ґрунтів.

Учасники експедиції не виключають можливості, що на таємничому плато може мешкати невідоме досі плем'я індіанців. Тому до складу експедиції входять етнографи. Біля підніжжя Ла-Небліни вже розбито базовий табір. Вертольоти закінчують перекидати вантажі.

Героям Конан-Дойля, щоб переконати недовірливих співвітчизників в існуванні «загубленого світу», довелося привезти з собою «невеликий суверен» — живого динозавра. Маловірогідно, що дослідників плато чекають зустрічі з подібними персонажами, але всі учасники експедиції впевнені в тому, що попереду у них безліч інших цікавих відкриттів.

И. САПОЖНИКОВ,
власкор АПН.
Каракас.

Кор.: — Які напрямки в своїй діяльності вибрали фізкультурні активісти, виконуючи постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту»?

М. М. Шлиха, голова Олександрівської райради «Колоса»:

— Передусім ми переглянули розклади спортивних змагань. Більшість з них проводиться на місцях — у колгоспах, колективах тракторних бригад і тваринницьких ферм. На старти кличемо не лише окремих трудівників села, а й членів їх сімей. Наприклад, за програмою Всесоюзного дня оздоровчого бігу і ходьби стартувало більше 1500 жителів району. Масові змагання проведені на місцях у ході VIII Спартакіади народів СРСР, в яких взяло участь майже 8 тисяч сільських фізкультурників.

Традиційними стали турніри під девізом «Спорт і труд поруч ідуть». На стадіоні з початку року вишло 4500 кращих виробників. У селі Соснівці, наприклад, цікаво було організовано турнір з велосипеду на приз нашого земляка Героя Радянського Союзу Федора Павловського. Популярним став футбольний меморіал Героя Радянського Союзу Дмитра Гуляєва, що проводиться в колгоспі імені Кірова. В новому році влаштуємо поєдинки з багатоборства ГПО на приз Героя Соціалістичної Праці, ланкової колгоспу імені Кірова Марії Григорівни Лагно.

З часу виходу в світ постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР ми додатково залучили до занять фізкультурою і спортом більше чотирьох тисяч сільських жителів. Помітного успіху домоглися там, де об'єднали свої зусилля фізорг і комсорг, вчителі фізкультури.

В. М. Дзига, голова Знамянської райради «Колоса»:

— Новим поштовхом в активізації спортивно-масової роботи стало те, що ми по-новому налагодили роботу по пропаганді фізкультури і спорту. Узагальнили досвід кращих інструкторів, тренерів, провели ряд вечорів спортивної слави. В більшості колективів влаштовували показові виступи спортсменів з різних видів спорту. І кількість членів спортивних секцій збільшилася на 438 чоловік. Є й зрушення в майстерності — в районі підготовлено 4 майстри спорту, 12 кандидатів у майстри, 50 першорозрядників.

Підвищені вимоги ми поставили перед інструкторами по спорту. Надали їм також практичну і методичну допомогу. А вони разом з комітетами комсомолу подбали про зміц-

нення матеріальної бази, під час суботників і недільників обладнали спортивні комплекси у виробничих підрозділах. І тепер у нас є свої лідери. Це — інструктори Олена Хараланова з колгоспу «Україна», Олександр Фуженко з колгоспу імені Леніна, Анатолій Головатенко з колгоспу «Заповіт Леніна».

Кор.: — А як визначилися комітети комсомолу, дбаючи про те, щоб кожен співчленів склав залік із фізичної та військово-технічної підготовки?

Світлана Брюховецька, заступник голови колгоспу імені XX з'їзду КПРС по роботі з молоддю (Новоукраїнський район):

— Одні із головних завдань, які розв'язує комітет комсомолу нашого господарства, — турбота про фізичне загартування юнаків і дівчат. Звичайно, багато залежить від активності й ініціативи інструктора по спорту Віталія Грозана. Але йому одному було б важко згуртувати молодь. Тож комсомольські активісти, громадські інструктори постійно допомагають йому. Перш за все, дбаємо про впровадження в дію комплексу ГПО. Нормативи складає кожен із 136 спілчан нашої комсомольської організації. Отримавши значки, юнаки та дівчата продовжують тренуватися з

ЧИ Є РЕЗЕРВИ В «КОЛОСІ»?

Кілька днів тому відбувся пленум обласної ДСТ «Колос», на якому йшлося про подальше піднесення масовості і спортивної майстерності в сільських колективах фізкультури. Наш кореспондент М. Шевчук зустрівся з учасниками пленуму і взяв у них інтерв'ю.

тим, щоб виконати розрядний норматив з багатоборства.

Іноді чуємо від комсоргів і фізоргів з інших колгоспів, що молодим виробничникам ніколи регулярно займатися спортом, бо зайняті роботою в полі, на тваринницьких фермах. Це, звичайно так. Але без умілої організації дозвілля молоді ми втрачимо багато. Ім просто нещадно буде жити в селі. І там, де про це забувають, відзначається нестача робочих рук. А хліборобський колектив нашого колгоспу щороку поповнюють більше 20 випускників місцевої школи. Щодо часу для фізичного загартування.

Одні із кращих молодих механізаторів Комішуватого Сергія Цюмо очолює ланку по вирощуванню пшениці. Зібрав з кожного гектара по 388 центнерів коренів. Доводилося працювати від світанку до пізнього вечора. І все ж Сергій знаходив час для того, щоб пограти в футбол, баскетбол, вийти на старті ГПО. А його товариш лансар Микола Грищенко відвідує групу вдосконалення спортивної майстерності, він член клубу любителів бігу. Під час районного фіналу з легкоатлетичного кросу зайняв перше призове місце. Брав він участь і в обласних змаганнях.

Кор.: А як розв'язують-

ся проблеми майстерності?

В. Ю. Колодійський, заступник голови обласної ДСТ «Колоса»:

— Щороку в колективах «Колоса» готуються більше сорока тисяч значків ГПО. В ході минулої республіканської спартакіади 10 наших вихованців стали майстрами спорту, 130 кандидатами в майстри, 900 першорозрядниками. На спартакіаді стартувало 250 кіровоградців. 40 з них — представники «Колоса», які дали в копилку збірної області 272 очка (на минулій спартакіаді мали лише 33,5). Успішно тут виступили самбісти Сергія Гержов, Олександр Шполянський, Юрій Куленков та Павло Возний. Майже третину очок внесли представники «Колоса» в копилку збірної Кіровоградщини на республіканських молодіжних спортивних іграх. Проте ще незадовільно працюють у нас секції з класичної боротьби, важкої атлетики, легкої атлетики, низька майстерність у велосипедистів, велосувальників, стрільців. А це тому, що не на повну силу працюють тренери в дитячо-юнацьких спортивних школах. Підводять нас фахівці із середніх спеціальних навчальних закладів. Передусім дуже малі зрушення в

технікумах — Кірово-

градських кооперативно-механізацій сільськогосподарства, Новомиргородському та Бобриньському сільськогосподарських.

Кор.: — Цифра масовості визначається в низовому колективі. Чому ж доводиться часом говорити про неї з прикритістю?

К. В. Колісник, завідувач організаційним відділом обласної:

— В області нині нараховується майже 560 колективів фізкультури «Колоса», які об'єднали 127 тисяч сільських жителів. Але не всі колективи організовано зміцнили. Якщо в Знамянському, Олександрівському, Дніпропетровському, Улянівському районах є по кілька спортивно-показових, то в Новомиргородському, Онуфріївському, Новоградківському таких майже немає. З райрад нам надходять рапорти про значну кількість підготовлених значків ГПО. Однак часом ці цифри виявляються фальшивими. І саме ставлення інструкторів по спорту до прийому нормативів нерідко формальне. Провести змагання з багатоборства ГПО влітку і взимку — це ще мало. Перед тим, як прийняти в майбутніх значківів залік, треба вивести їх на одні старті. Ще упушення — після того, як сільські фізкультурники склали нормативи, вони потім не проходять перепідготовки. І їхня майстерність знижується. Тож не дивно, що багато членів збірних районів не підтверджують нормативів на обласному фіналі з багатоборства ГПО.

Прийнявши річні звіти, ми в новому році направимо в районні області спеціальні бригади, які перевіряють достовірність цифр, проставлених відповідальними працівниками райрад, колективів фізкультури. Разом із такою перевіркою буде подана допомога нашим активістам в організації змагань на місцях. Подбаємо і про поліпшення фахового рівня інструкторів, тренерів, суддів. З цією метою пошлемо їх на спеціальні курси, покличемо на семінари. А головна допомога — на місцях, у спортклубах, секціях, групах ГПО. Проведемо також огляд роботи по будівництву нових і експлуатації наявних спортивних баз. Бо саме відсутність зразкових спортивних споруд, невміле використання тих, що вже діють, призводить до спаду в масовості.

У Кіровоградському машинобудівному технікумі створено жіночу команду з хокею на траві. Дванадцять вихованок навчального закладу нині тренуються в спортзалі, на відкритому повітрі. Передусім — загальна фізична підготовка, складання нормативів ГПО, відпрацювання технічних елементів гри. На знімку: лідер команди центральний півзахисник Олена ТАЙДА (в центрі) з подругами Іриною ХРІБТАН та Іриною КОРНІЄНКО після чергового тренування.

Фото В. ГРИБА.

УВАГА: НОВОРІЧНА ЯЛИНКА!

Багато радості приносить новорічна ялинка.

Весело. Кружляють навколо неї діти, усміхаються дорослі. Але що це? Спалахнула одна іграшка, друга, злетіли гілочки, побіг вогник, кімната стала наповнюватися димом. Свята як і не було.

Таких сумних випадків у новоріччя ніч трапляється, на жаль, багато. Як уникнути їх — про це завжди повинні думати наперед ті, хто купує новорічну ялинку.

Перш за все хочу порадижити — користуйтеся для ілюмінації тільки елек-

тричними гірляндами заводського виготовлення. Не треба прикрашати ялинки цуклоїдними іграшками, папером і марлею, які не просочені вогнезахисними речовинами.

Велику небезпеку створюють бенгальські вогні. Їхні «холодні» іскри здат-

ні розпалити великий вогонь. Прикладні пожег від таких пустощів можна навести чимало.

Хочеться зауважити і батькам: не залишайте своїх дітей біля ялинки без догляду. Не забудьте нагадати керівникам клубів, шкіл, дитячих садків про те, що в усіх людських місцях повинні бути відповідальні за пожежну безпеку. Зайве нагадування не зашкодить.

Хочеться, щоб новорічне свято у всіх сім'ях, колективах пройшло весело, радісно, незабутньо. Це залежить від нас самих.

А. ЩЕРБИНА,
інженер відділу пожежної охорони УВС
обласного.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 05543.

Інденте 61103.

Обсяг 0,5 друку, арк.

Зам. № 642.

Тиражі 61500.

Газета виходить в нічторок
четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.